

گفت‌وگوی صبا با عوامل نمایش اتفاقات عجیب ۱۶ سالگی

نوجوانی، فصلی در انتظار دیده شدن

مریم عظیمی
گفت و گو

در روزهایی که گذشت داود زارع و نرگس اصغری به طور مشترک به عنوان نویسنده و کارگردان به همراه گروهی از هنرجویان نوجوان کارگاه نمایش خود تئاتری به نام «اتفاقات عجیب ۱۶ سالگی» را روی صحنه بردند. نمایشی که داستان آن درباره دختری است که در جشن تولد ۱۶ سالگی خود متوجه می شود افراد حاضر در میهمانی اش با وجود ظاهر خوشحال و راضی با مشکلات بسیاری در زندگی دست و پنجه نرم می کنند. این موضوع باعث ایجاد همدلی بیشتر در بین آنان می شود. خبرنگار صبا به بهانه این اجرای متفاوت که به دغدغه های نوجوانان امروز جامعه می پردازد با عوامل سازنده این نمایش گپ و گفتی داشته که در ادامه می خوانید.

که با ناباب بگر کار یا کسانی که برای بار اول روی صحنه می آیند کار کنیم هر چند که برخی بازیگران این نمایش برای بار چندم است که همراه ما بازی روی صحنه حرفه ای را تجربه می کنند. ما صحنه را به دست بچه های آماتور می سپاریم و به آنها اعتماد می کنیم و این چیزی است که برای ما بسیار ارزشمند است اما مهم تر از آن، این است که تاثیر گذاری کار نوجوان یا حضور خود بچه های نوجوان بیشتر خواهد بود. ما نمی توانیم موضوعی را وسط بگذاریم و بگوییم می خواهیم در مورد نوجوان صحبت کنیم بنابراین زمانی که خود نوجوان روی صحنه است و از طریق خودش در مورد مسائلی صحبت می کنیم می توانیم تاثیر گذاری بیشتری روی مخاطب داشته باشیم.

از نظر شما تئاتر نوجوان در چه وضعیتی قرار دارد؟

نرگس اصغری: در زمینه تئاتر، قشر نوجوان بسیار مورد غفلت واقع شده است. یعنی بچه های نوجوان نه جایی برای آموزش درست دارند نه جایی که بتوانند تعامل با یکدیگر و کار گروهی را تمرین و تجربه کنند. از آن مهمتر جایی را ندارند که بروند و تئاتر ببینند، تئاتری که مختص سن آنها باشد. خوب تئاتر کودک دیگر برای آنها جذابیتی ندارد چرا که دغدغه آنها نیست و تئاتر بزرگسال نیز از نظر موضوعی گاهی حتی مناسب سن نوجوانان نیست اما گزینه ای دیگری موجود نیست. بنابراین ما در این کار دو جنبه را در نظر داریم یکی اینکه با هنرجویان خودمان که نوجوان هستند یک نمایش نوجوان تولید کنیم که هم روی خود این هنرجویان تاثیر بگذارد و مهارت های

می کردند. یعنی المان هایی از اتفاقی که برای یک همکلاسی یا یک هم سر ویسی در راه مدرسه رخ داده بود را برای ما تعریف می کردند و ما هم برایش قصه می ساختیم و آن را تبدیل به مونولوگ و داستانک هایی کردیم که در طول نمایش دیدید. در طول تمرینات این وقایع مورد پردازش قرار گرفت و خیلی تغییر کرد.

با توجه به اینکه این نمایش را با مشارکت هنرجویان کارگاه های تئاتر نوجوان خودتان انجام داده اید آیا پیش از این هم چنین تجربه ای داشتید؟

ما تا کنون به شکل های مختلف کار کرده ایم. مثلاً سال گذشته کاری در تالار هنر بر اساس یک متن مکتوب داشتیم که با همراهی دو بازیگر حرفه ای اما بر پایه و اساس گروه هنرجویان اجرا شد اما این نمایش به صورت کارگاهی شکل گرفته است.

داود زارع: قطعاً همه هنرجویان این توانایی را ندارند که روی صحنه بیایند در واقع ما در این کار ریسک کرده و صحنه را به دست ۱۲ بازیگر آماتور نوجوان سپرده و به آنها اعتماد کردیم. اما این اعتماد را هنرجویان در ما ایجاد کردند و ما توانستیم یک کاری که شاخصه های حرفه ای داشته باشد را روی صحنه ببریم. این کار در کارگاه تولید شد و ما کم کم در قالب اتودها به شکل نهایی رسیدیم. در حال حاضر نیز نمایشی در دست تولید داریم که در سه مرحله تولید خواهد شد و اگر شاخصه های لازم را داشته باشد به اجرای حرفه ای می رسد. بنابراین ما در موسسه خودمان نیز فیلترهایی داریم تا افرادی روی صحنه بیایند که توانایی اش را دارند. من و خانم اصغری سالیان زیادی با افراد حرفه ای و برای کودکان کار کردیم اما امروز برای ما خیلی اهمیت دارد

ایده و انتخاب موضوعاتی که در طول نمایش می بینیم چگونه شکل گرفتند؟

داود زارع، نویسنده و کارگردان: حدود دو سال پیش موضوع این کار به ذهنم آمد و در یکی از کارگاه های تولید تئاتر با نوجوانان کار را آغاز کردیم. کار در ابتدا بسیار خام بود در این مسیر پوست اندازی کرد و شکل جدیدی به خود گرفت. بعد در جشنواره بیست و هشتم کودک و نوجوان اجرا کردیم و دوباره دچار تغییر و تحولاتی شد و نرگس اصغری در بخش متن و در مرحله نهایی نیز در زمینه کارگردانی به گروه اضافه شد. از دو سال پیش که کار شروع شد تغییراتی روی آن اعمال کردیم برخی موضوعات حذف، بعضی اضافه شدند و داستان ها را نیز از خود هنرجویان گرفتیم. یعنی در طول هفته که برای کلاس ها می آمدند از آنها می خواستیم تا موضوعاتشان را برای ما بیاورند و بر اساس موضوعات اتودهای نمایشی انجام می دادیم و تلاش کردیم برای اینکه تاثیر گذاری بیشتری داشته باشد موضوعات واقعی و برگرفته از تجربیات خود نوجوانان باشد.

این موضوعات بیشتر از تجارب شخصی بچه ها بود یا از آنچه بر اطرافیان شان گذشته بود؟

نرگس اصغری، نویسنده و کارگردان: با توجه به اینکه جو صمیمانه و دوستانه گروه بچه ها بیشتر موضوعات و داستان هایی را که از اطراف خود وام گرفته بودند مطرح

